

EDİRNE ROTARY KULÜBÜ 1977

2011 - 2012

Kalyan BANERJEE (UR Bşk.)

Fatih R SARAÇOĞLU (2420.Böl.Guv.)

Erdal ATAÖZDEN (13.Grup.Guv.Yrd.)

Tarih: 12.07.2011

Toplantı No: 1697

Bülten No: 1322

Kuruluş: Mart 1977

Charter : Mart 1980

ÜYELERE DUYURUDUR

BAŞKANIN MEKTUBU

MERHABA SEVGİLİ DOSTLARIM,

. Geçtiğimiz hafta içinde Komşumuz iki değerli Rotary Kulübü Alexandropoli ve Aytos Kulüplerinin kuruluş yıldönümlerine katılan dostlarımız oldu. 10.07.2011 günü sevgili Serhat Ceylan, Alexandropoli Kulübünün kuruluş yıldönümü toplantısına katıldı. 12.07.2011 günü ise sevgili Ali Es, Emre Alp, Mehmet Eren, Serhat Ceylan ve Ümit Mıhlayanlar Aytos Kulübünün kuruluş yıldönümüne katılarak bizleri temsil ettiler. İki dost kulübün bu güzel günlerinde yanlarında olmak bizleri ve ilgili kulüpleri de mutlu etti.

Dostlarım, Marmara Rotary Kulübünün geçtiğimiz hafta içinde ilettiği bir çalışma konusunda çalışmak isteyen dostlarımızın en kısa sürede bana bilgi vermesini istemekteyim. 'Sürdürülebilir Rekabetçi Türkiye' temalı çalışma için kulübümüzden iki kişi nin bu çalışmalar konusunda eğitimi ve çalışmalara başlaması planlanacaktır.

Önümüzdeki hafta sonunda (16-17 temmuz) yapılacak Balkan Gençler Atletizm Şampiyonası ve 19.07.2011 günü yapacağımız 13. bölge kulüpleri ortak toplantısında hep birlikte ve eşli katılımınızı beklediğimi hatırlatır

Sağlıklı ve neşeli günler dilerim....

Muzaffer MEMİŞ

MİSAFİRİMİZ :

Özay ÖZTÜRK

Yağ - Yem ticareti

İsmet AÇIKGÖZ Misafiri

Turgut BAKIR

Modavizyon Gen.Müd.

İsmet AÇIKGÖZ Misafiri

ATANDANCE GETİRENLER :

Ali ES – Emre ALP – Mehmet EREN – Serhad CEYLAN – Ümit MIHLAYANLAR

MAZERETLİ ÜYELERİMİZ :

Halil ALTUĞ – Hasan ALTUNTAŞ

ARAMIZDA GÖREMEDİKLERİMİZ:

Demirkan ÇAĞLAYAN – İsmail GÜMÜŞDERE – Kaya ZEYBEKOĞLU – Kemal KARAKUŞ – Recayi ARAN – Tarık ETKER

DEVAM DURUMU :

69.57

MUTLU GÜNLERİMİZ :

07 TEMMUZ Ömür KARAKUŞ

Doğum Günü

10 TEMMUZ Müge ES

Doğum Günü

KUTLARIZ.....

Önümüzdeki hafta toplantımız: **19.Temmuz.2011 Salı Saat 20.00 da** Lalezar da

Başkan : Muzaffer MEMİŞ

Sekreter : Halil ALTUĞ

Sayman : Reşat AYAN

Üye : Cengiz TUĞLU

Geç.D.B. : Serhad CEYLAN

Bülten irtibat : Faruk ETKER

Tel: (284) 225 25 10 - 213 25 13 edirnerotary@gmail.com - www.edirnerotary.com

İADE ADRESİ: Faruk ETKER Çilingirler Caddesi No: 10

22100

EDİRNE

Peng Shuilin den

Bugün;ağızından kötü bir laf çıkmadan önce,konuşamayacak durumda olanları düşün.

Önüne koyulan yemekten şikâyetçi olmadan önce,yiyecek hiçbir şeyi olmayanları düşün.

Eşinden şikâyet edeceksen eğer,bir eş vermesi için Tanrıya yalvaranları düşün.

Bugün;hayata dair şikâyetçi olmadan önce,yaşamının baharında göçüp gitmiş olanları düşün.

Çok uzun bir yolda direksiyon sallamaktan şikâyetçiysen,aynı yolu yürüyerek gidenleri düşün.

Eğer;işinden dolayı şikâyetçiysen,işsizleri, engellileri ve senin işine sahip olmak için can atanları düşün.

Ve eğer ki karamsar düşünceler seni bunaltıyorsa artık,hemen yüzüne bir gülümseme kondur

ve düşün,hala hayattasın ve sağlıklısın.

Shakspeare, söyle diyor :

"İnsanların çoğu Sevmekten korkuyor, kaybetmekten korktuğu için..

Düşünmekten korkuyor, sorumluluk getireceği için.

Konuşmaktan korkuyor, eleştirilmekten korktuğu için.

Yaşlanmaktan korkuyor, gençliğin kıymetini bilmediği için.

Unutulmaktan korkuyor, dünyaya iyi bir şey vermediği için.

Ve ölmekten korkuyor, aslında yaşamayı bilmediği için.

Birini suçlamak üzere uzatarak işaret ettiğin elinin

üç parmağının seni gösterdiğini unutma!

Friedrich Nietzsche

@ işaretinin hikayesi

İnternetin sembolü haline gelen "@" işaretinin hikayesini hiç merak ettiniz mi?

Sapienza Üniversitesi profesörlerinden Giorgio Stabile'nin açıklamasına göre internetin sembolü "@"

işareti 1536 yılında Latin Amerika'dan İtalya'ya mal taşıyan Floransalı tacirlerin oldukça sık kullandığı

bir işaret. Yaklaşık 500 yıl önce tahılda ölçü birimi olan "amphora" nın sembolü olarak kullanılan

"@" işareti uzak mesafeler arası ticareti belirtmek için de kullanılıyordu.

İnternet'in günümüzde dünyanın en uzak mesafelerini birbirine bağlayabilme gücünün olduğu gözönüne

alınacak olursa bu sembolün 500 yıldır anlamını kaybetmediği de ortaya çıkıyor

Guguk kuşunun; Başka kuşların yuvalarına yumurtlayıp,yavrularını bu yuvalardaki ebeveynlere bıraktıklarını biliyor muydunuz ?

Guguk, bakıcı kuşun yumurtlamaya başladığını görür görmez harekete geçer.Kuş yuvadan ayrılır ayrılmaz,hiç vakit kaybetmeden yuvaya gider ve kendi yumurtasını bırakır.Ama burada çok akıllıca bir şey yaparak,yuvanın gerçek yumurtalarından birini aşağı atar.Bu yuvanın sahibi olan kuşun şüphelenmesini engelleyecektir.12 günlük bir kuluçka devresi geçirip yumurtadan çıkan guguk yavrusu,4 gün sonra gözlerini ilk kez açtığında ona Müşvik davranan,ama aslında kendisinin olmayan ebeveynlerle karşılaşır.Gözlerini açar açmaz ilk işi de ebeveynlerinin olmadığı bir zamanda yuvadaki diğer yumurtaları aşağı atmaktır.Bakıcı ebeveynler kendilerinin sandıkları yavruyu büyük bir özenle beslerler.

Yavrunun yuvadan ayrılacağı 6. Haftaya doğru karşımıza ufak iki kuşun (ebeveyninin) doyurduğu koca bir kuşun,yani gugugun ilginç görüntüsü ortaya çıkar.

STALİN'İN TAVUĞU

Stalin çalışma odasına yakın dostlarını toplamış sohbet ediyordu. Votka şişelerinin biri gidip, diğeri geliyordu. Kafalar iyice dumanlanmıştı. Stalin kan çanağına dönmüş gözlerini etrafında dalkavukluk yarışına girmiş adamlarına çevirerek sordu:

- Saçını ihtilalde, halk içinde, devlet yönetiminde, bürokraside ağartmış dostlarım... Söyleyin bakalım halkın yönetime baş eğmesi, kayıtsız şartsız itaat etmesi için yöneticiler ne yapmalı, nasıl davranmalıdır?

Her dumanlı kafadan bir ses çıktı. Kimisi adaletten, haktan söz etti... Kimisi demokrasiden... Kimisi sürgünden, sehpadan, hapisten... Kitlese cinayetlerin deha çapındaki katili Stalin, beğenmedi adamlarının izahatlarını... Bir kadeh daha votka çekerek şöyle dedi:

- Yönetimi eline geçiren hükümdar en yücedir! Halkın karşınızda başeğip durması için ne yapmanız gerektiğini durun da şu beyinsiz kafalarınıza çivi gibi çakayım...

Hemen hizmetçileri çağırıp emretti.

- Çabuk bana bir tavuk getirin...

Aceleyle bir tavuk kapıp getirdi adamları... Stalin, kafaları iyice dumanlanmış adamlarının gözleri önünde başladı canlı canlı tüylerini yolmaya tavuğun. Bütün tüyleri yolunup cascavlak kalan tavuğu odanın ortasına salıverdi, lider...

- Şimdi izleyin bakalım nereye gidecek bu şaşkın tavuk...

Zavallı tavuk bu azaptan kaçıp kurtulayım diye aralık kapıdan

dışarı canını atayım diyor, soğuktan tir tir titriyor... Masaların altına giriyor, köşeli masa ayakları canını yakıyor...

Duvar diplerine koşuyor teleksiz, tüysüz kanatları yara bere içinde kalıyor... Şömineye yaklaşıyor tüysüz derisi kavruluyor... Çaresiz, tüylerini yolan Stalin'in bacakları arasına saklanıp, sığınıyor... O zaman Stalin, cebinden bir avuç yem çıkarıp önüne tane tane atıveriyor yolunmuş tavuğun... Yemlenen tavuk, Stalin

nereye yönelse peşinden koşuveriyor.. Ağızları bir karış açık kalan dostlarına bakıp, pos bıyıklarının altından gülerek şöyle diyor Stalin:

- Gördünüz mü, Halk dediğiniz topluluk bu tavuk gibidir. Tüylerini yolup al ve serbest bırak... O zaman yönetmek kolay olur... Stalin'in sofrası dostları hayretler içinde kalıp:

- Vay anasını birader, adamdaki akıla bak, diye başlarını salladılar...

Bilim ve sanat, bir kuşun iki kanadı gibidir. Bu iki kanadı kullanan toplumlar uçar ve özgür olurlar, uçamayanlar ise tavuk olur.. "Tavuk toplum" önüne atılan bir avuç yemi gagalarken, arkadan yumurtalarının alındığının farkında bile olmaz.

Charles DARWİN

(Okyar YAYALAR'ın katkısı ile)

"Bu gerçekten olmuş mu, yoksa uydurulmuş bir öykü mü bilmem. Ancak 'Stalin'in Tavuğu' diye bir tabir var... Bu tabire uyan nice tüyü yolunmuş halk, nice yönetici görmedik mi biz de şu kısacık hayatımızda... "

"Sen de dedem gibi ölecek misin, annee?" sözleri hasta odasında yoğun sessizlik yaşanmasına neden olmuştu. Geçirdiği ameliyatlardan sonra pek toparlayamamış yaşlı bayan hastamızı ilkökula yeni başlamış torunu ve kızı ziyarete gelmişti. Küçük çocukları hasta ziyaretine kabul etmememiz başlangıçta sorun yaratmış, kısa süreli ziyaret için izin koparmışlardı.

Hasta odasında ana kız konuşup dertleşirken torun araya girip sormuştu o can sıkıcı soruyu. Kafamı eğip elimdeki dosya ile ilgileniyormuş gibi yaptım. Hastamız torununu yatağın kenarına oturttu. Ellerini tutarak "Şimdi değil, iyileşip eve döneceğim, merak etme. Hemen ölmeyeceğim. Ama erveya geç hepimiz öleceğiz" dedi. Torun yanıtı pek tatmin olmuş gibi değildi.

- Ama bu haksızlık, annee. Ölünce onları bir daha göremiyoruz. Dedemi çok özledim ben.

-Merak etme, insanlar ölünce görünmez olurlar ama hepten yok olmazlar.

Torun bir süre anneannesinin boynundaki kolye ile oynayarak düşündü.

Sonra "Peki insanlar ne oluyor, ölünce" diye sordu. Anneanne önce bana sonra kızına baktı. Torununun saçını okşayarak;

-Bir şekilde aramızda oluyorlar, ölenler. Kimi bir renk, kimi tat veya koku kimi de dokunuş olup geri geliyorlar. Mesela rahmetli annemin yaptığı puf böreğini hiç unutmadım. Nerede o kokuyu veya tadı bulsam annemin orada yanımda olduğunu bilirim. Dedeni ise saçlarımdaki dokunuş ile hatırlarım.

Nerede bir rüzgar saçlarımı okşasa dedenin yanımda olduğunu düşünür, sevinirim.

-Peki sen ölünce ne olup geleceksin, anneanne?

-Onu sen bileceksin. Beni nasıl hatırlamak istersen o şekilde geleceğim yanına.

Ziyaret kısa sürmüştü. Onlar odadan çıktıktan sonra hastamız torununu çok özlemiş olduğunu belirterek ziyarete engel olmadığımız için teşekkür etti.

-Bu küçük torunumu büyüğünden daha çok seviyorum, doktor bey.

-Torunlarınız arasında ayırım yapmamanız gerekmez mi?

-Haklısınız ama böyle olmasında biraz kızımın da kabahati var. İlk çocuğunu çabuk büyötmeye çabaladı. Kendince başardı da. Ama hepimizden uzak soğuk, ağır biri oldu çıktı, büyük torunum. Şimdi hepimiz yakınıyoruz ama iş işten geçti.

-Neden böyle oldu?

-Ne yazık ki, kızım da diğerleri gibi zamane annelerinden oldu.

Çocuğunu en iyi şartlarda, en iyi okullarda en iyi eğitim ile yetiştireceğim diye tutturdu. Çocuğun almadığı ders kalmadı neredeyse. Bale, piyano, tenis, yüzme dersleri yetmedi kolejlerde okuttu. Onunla birlikte ders çalışıp sınavlara birlikte girdi sanki. Şimdi adı sanı duyulmuş kolejlerden birinde okuyor. Ama hepimizden uzaklaştı. Derslerinden başka oyun bilmeyen soğuk ağır biri oldu.

Bir süre sustu, soluklandı. Elimi tutup yatağında doğruldu.Yastıklarını düzelttim.

-Zamane anneleri böyle oluyor, işte. Çocuk yetiştirmeyi

yemek yapmak sanıyorlar. Parayı bastırıp en donanımlı mutfakta en iyi malzemeleri kullanırsa yemeğin mükemmel olacağını hayal ediyor, ortaya çıkan yemeğe bakıp neden lezzetli olmadığını soruyor, kabahati mutfakta veya malzemede arıyorlar. Kendilerine hiç kabahat bulmuyorlar. Halbuki elinin emeği, sabrı, özeni olmadıkça lezzeti yakalayamazsın. Hele bir sarma sarsınlar da göreyim ben onları. Bu kez de "o kadar emek verdim, kimseye yedirtmem" diye tutturur bunlar. Sanki analarından böyle gördüler. Hayat kolaylaşıp hızlandıkça her şeyin aynı kolaylıkla yapılacağını sanıyor bu zamane anneleri. Çocuklarını da çabuk büyötmeye uğraşıyorlar. Onları hızlı yaşlandırdıklarının farkında bile değiller.

-Yani?

-Çocuk bu, yetiştiği ortamdaki insanlara anne babasına benzeyecek elbet. Çocuk onlara benzemeye başladıkça anneler kendi beğenmediği yönlerini çocuklarında görüp kızıyor, nerede hata yaptıklarını bulmaya çabalıyorlar.İkinci çocukta ise o ilk heves kalmıyor da öyle kurtarıyor onlar kendilerini.

Boğazı kurumuştı. Bir yudum su içip eskiden ailelerin ilk çocuklarının ağabey ve abla ağırlığı ile yetiştirildiğini ilk çocukların aileyi iyi yansıtmaya görevi olduğu için daha değerli olduğunu ama artık devrin değiştiğini ailelerin kendilerini değil de hayallerini çocuklarına yüklediğini ilk çocuktan sonra gelenlerin ise daha özgür olgunla şıp aileye daha çok benzediğini anlattı.

Birkaç gün sonra hastamızın baş ucunda suluboya bir resim vardı.Mavi gökyüzünde sapsarı güneş ve bir de uçurtma uçuran kız çocuğu vardı, resimde. Hastamız resim ile ilgilendiğimi görünce okumakta olduğu gazetesinden kafasını kaldırıp;

-Torunum benim için yapmış bu resmi, doktor bey.

Resimdeki kız kendisiymiş. Karar vermiş, ben ölünce resimdeki gökyüzünün mavisi olacaktım, onun için. Gökyüzüne her baktığında benim yanında olduğumu bilecekmiş, böylelikle. Bu sınımsız güneş ise dedesiymiş.

Gözleri dolmuştu. Birkaç damla yaş süzöldü gözlerinden. "Torunumun gözünde gökyüzünün mavisi olacaktım, dedesi de hepimizi ısıtan güneş.

Daha ne olsun?" dedi. Öğle arasında bahçeye çıktım.

Yağan yağmurun ardından masmavi gökyüzünde açan güneş, sıcaklığını iyice hissettiriyor, ağaçlar sonbahara hazırlanıyordu.

Sarışın

Sarışına "Afrika nerede?" diye sormuşlar.

"Sanırım çok yakında olmalı" diye cevap vermiş sarışın,

"Bizim şirkette çalışan bir zenci var, her gün işe bisikleti ile gidip geliyor.